

„Trefa! A druhé je taky správně. Holka, ty se vyznáš,“ zasmál se znovu a k jejímu údivu ji na chvíli objal okolo ramen a přitáhl k sobě. Bylo to nenucené přátelské gesto a Kellu překvapilo, že i přesto, že se skoro neznají, to není nepřijemné a cizí.

Byl to zajímavý večer po náročném dni. Dívce k tomu bylo navíc krásně teplo a byla do sytosti najedená. Brzy začala zívát, zabalila se tedy do deky a lehla si na bok. Po tom, co se tak uložila, se jí začala hned zavírat víčka a brzy usnula.

LIK

„Tak už vím, kolik jí je,“ oznámil Lik, když se jeho přítel vrátil k ohni.

Arwin jen zvedl obočí.

„Nevím, co s ní zamýšlíš, což mi koneckonců připomíná, že jsi mi slíbil, že mi to vysvětlíš, a zatím jsi to neudělal, ale tak jako tak si můžeš nechat zajít chuť. Uznávám, je krásná a chytrá, ale je jí teprve šestnáct.“

Arwin v tu chvíli pil a málem mu zaskočilo. Ale úplně z jiného důvodu, než se mohlo zdát. Oba věděli, že to, na co Lik naráží, není v Arwinově povaze. Pouze do něj rýpal. Provokací se z něj snažil dostat jakoukoliv informaci.

„Vím, že tady v Corii to mají trochu jinak. Jako dospělé a zralé pro rodinu je tu berou v jiném věku, a i když u nás by to byla za pár let už holka na vdávání, i tak je to pořád skoro ještě dítě. Aspoň pokud jde o věk. Chováním je na tom jinak...“ usmál se Lik. Bavilo ho přítele zlobit takovými narážkami.

Arwin pořád nenacházel slova. Hlavou se mu asi honila spousta myšlenek. Lik měl z jeho zaražení sice škodolibou radost, ale zároveň ho sžírala zvědavost, co měl vlastně s Kellou v plánu. A tak si to konečně nechal od přítele vysvětlit.

K₂ – KELLA

Následující ráno se Kella vzbudila brzy, sluníčko teprve vycházelo. Protáhla se v prvních ranních paprscích. Žaludek už se jí zase stahoval hladem. Včera toho snědla víc než za celý poslední týden. Aspoň nějaké výhody to mělo, ale pokud tu nehodlá zůstat, neměla by si příliš zvykat.

Vydala se hledat něco k snědku. Stačilo by něco malého, určitě jí pak Lik obstará normální snídani a třeba si dá s ní. Ráda by zůstala v jeho společnosti, než bude vědět, co dál. Našlapovala potichu a pozorně se rozhlížela kolem. Všichni ještě spali. Aspoň to tak vypadalo. Doufala, že je příliš brzy na to, aby na někoho narazila. Samozřejmě kromě hlídky, které se vyhnula obloukem.

Netroufala si vlézt do žádného z přístřešků ani zakrytých vozů. Když však narazila na jeden, který měl jeden cíp plachty odhrnutý na stranu, zvědavě nakoukla dovnitř. Měla štěstí. První, co uviděla, byl pytel plný jablek. To stačilo. Naposledy se ostražitě rozhlédla kolem a vlezla do vozu. Nechtěla se tu zdržet příliš dlouho, kdyby náhodou někdo přišel. Nebo se také mohl vzbudit Lik či Arwin a začít ji hledat. Zamířila tedy rovnou k pytli a vybrala si dvě krásná jablka. Jedno si nechá pro případ nouze.

Ve chvíli, kdy se chtěla do kusu ovoce zakousnout, za sebou vycítila pohyb. Příliš pozdě. Na krku se jí dotklo ostří dýky a ruce jí k tělu přimkla silná paže. Ztuhla.

„Já to věděl. Zlodějka.“

Ten hlas jí byl povědomý. „Já...“ chtěla se bránit. „Nikomu bych tím přece neublížila. I já...“ Chtěla dodat, že i ona potřebuje jíst, ale věznitel ji přerušil.

„Nemusíš nic vysvětlovat,“ řekl dotyčný a pustil ji.